

Leonidas Kavakos, violí

Guardonat amb el Premi Léonie Sonning 2017, nasqué i es formà a Atenes. Els seus mentors van ser Stelios Kafantaris, Josef Gingold i Ferenc Rados. Als 21 anys ja havia enregistrat la versió original del *Concert* de Sibelius, nominat com a concert de l'any el 1991. Des d'aleshores ha treballat amb les filharmòniques de Berlín, Munic, Londres, Los Angeles, Nova York i Viena, Royal Concertgebouw, Simfònica de Londres, Gewandhausorchester, Dresden Staatskapelle, Orchestre de Paris, Santa Cecilia de Roma, Orquestra de Filadèlfia, simfòniques de Boston, Chicago i Bayerische Rundfunk... La temporada 2015-16 estigué de gira amb la Filharmònica de Londres i tocà als festivals de Verbier, White Nights, Edimburg i Tanglewood. Com a director desenvolupa una carrera important amb les simfòniques de Boston i Londres, Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, Maggio Musicale Fiorentino i Budapest Festival Orchestra. La temporada 2015-16 tornà a dirigir la Simfònica de Viena i la Filharmònica de Radio France. Leonidas Kavakos és artista exclusiu de Decca Classics; el seu àlbum de les *Sonates* de Beethoven amb el pianista Enrico Pace (2013) va guanyar un Echo Klassik com a instrumentista de l'any.

Enrico Pace, piano

Nascut a Rímìni (Itàlia) el 1967, féu estudis de piano, direcció i composició. Va guanyar el primer premi en el Concurs d'Stresa (1987) i en el Concurs Franz Liszt d'Utrecht. Ha ofert concerts en sales importants, com el Concertgebouw i La Scala, i a les ciutats de Roma, Florència, Berlín, Munic i Salzburg, a més dels festivals La Roque d'Anthéron, Rheingau... Ha tocat amb orquestres de renom, com la Concertgebouw Orchestra, filharmòniques de Munic, Rotterdam, Holanda i de la Radio Holandesa, així com les simfòniques de Sydney i Melbourne, Konzerthausorchester de Berlín, MDR-Sinfonieorchester Leipzig, etc., amb directors com David Robertson, Andrey Boreyko, Mark Elder, Eliahu Inbal, Lawrence Foster, Kazimierz Kord, Jiří Kout, Gianandrea Noseda, Walter Weller, Carlo Rizzi, Jan Latham-Koenig, Stanislav Skrowaczewski, Bruno Weil i Antoni Wit. Enrico Pace gaudeix tocant música de cambra i ha col·laborat amb el Quartet Keller, el violoncel·lista Daniel Müller Schott, el clarinetista Sharon Kam i els violinistes Franz-Peter Zimmermann i Leonidas Kavakos. Entre els seus enregistraments figuren la integral de les *Sonates* de Beethoven amb Leonidas Kavakos, que han tocat a Nova York, Atenes, Florència, Milà, Amsterdam, Moscou i al Festival de Salzburg. Amb Frank Peter Zimmermann oferí les Sonates de Bach al Japó.

DIJOUS, 26 DE GENER DE 2017 – 20.30 h
Palau Cambra Sala de Concerts

Leonidas Kavakos, violí Enrico Pace, piano

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

DL B 651-2017

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

L. van Beethoven (1770-1827):

Integral de les Sonates per a violí i piano (II)

I

Sonata per a violí i piano núm. 4, en La menor, op. 23 21'

Presto
Andante scherzoso, più allegretto
Allegro molto

Sonata per a violí i piano núm. 5, en Fa major, op. 24, "Primavera" 24'

Allegro
Adagio molto espressivo
Allegro molto
Rondo: Allegro ma non troppo

II

Sonata per a violí i piano núm. 10, en Sol major, op. 96, "the Cockcrow" 29'

Allegro moderato
Adagio espressivo
Scherzo
Poco Allegretto

Sonates per a violí i piano de Ludwig van Beethoven (II)

Poc temps després de les *Sonates op. 12* (núm. 1, 2 i 3), Ludwig van Beethoven escriu les *Sonates per a violí i piano núm. 4* (op. 23) i núm. 5 (op. 24), publicades per l'editor vienès Mollo l'octubre del 1801. Inicialment ambdues sonates van ser publicades amb el mateix número d'opus, el 23, si bé en una edició posterior van ser editades per separat, fet pel qual actualment es coneixen amb números d'opus consecutius.

Totes dues obres van ser dedicades al comte Moritz von Fries, dedicatari també del *Quintet per a cordes, op. 29* i, més tard, de la *Setena Simfonia*. Camarlenc a la cort i també banquer, el comte Von Fries era un gran amant de la música i, junt amb el príncep Lichnovsky, va ser un dels principals mecenes de Beethoven.

Les Sonates op. 23 i op. 24 van tenir una millor recepció del públic i de la crítica que no pas l'opus 12, segons que va deixar constància el crític de l'«Allgemeine Musikalische Zeitung»: «A les seves primeres obres, Beethoven s'hi va embarcar a vegades amb una mirada taciturna, ferotge, fosca i amarga. Actualment comença a menysprear l'excés, s'explica amb més claredat i, sense perdre el seu caràcter, es torna més amable... Aquestes dues sonates, i sobretot la primera, són molt menys difícils d'interpretar i, per tant, més accessibles a un gran públic que no pas moltes de les obres anteriors de Beethoven.»

Tanmateix, només cal escoltar les *Sonates núm. 4 i 5* per entendre que no és que Beethoven canviés substancialment el seu estil de composició, sinó que més aviat va ser el públic, incloent-hi el crític, els qui es van acostumar a la música de Beethoven. Però Beethoven no escrivia música per "entretenir" la societat, sinó que, fidel al prototipus d'artista romàntic, feia servir el principi de "l'art per l'art" en la seva obra musical.

La *Sonata núm. 4, op. 23* conserva encara l'estructura en tres moviments, emprada també en les seves *Sonates op. 12*. En aquesta *Sonata*, violí i piano semblen tenir per primer cop un rol equivalent, en forma de diàleg continu. La *Sonata núm. 5, op. 24* és la primera en què Beethoven fa servir l'estructura en quatre moviments. És coneguda amb el sobrenom "Primavera", si bé aquest nom li fou atribuït després de la mort de Beethoven i es refereix, segons el judici dels editors i els crítics de l'època, al caràcter de *joie de vivre* que traspua la seva música. Tanmateix, en aquesta energia vivificadora s'entreveu també la força prometeica d'obres com la *Simfonia Heroica*, que no trigaria gaires anys a arribar.

Podria semblar que després de la *Sonata núm. 9, op. 47, "a Kreutzer"*, immortalitzada per Lev Tolstoi, Beethoven no tindria res més a afegir a l'univers musical de la sonata per a violí i piano. Tanmateix, uns anys després Beethoven compongué una última sonata dedicada al seu alumne, l'arxiduc Rodolf d'Àustria, el qual l'estrenaria aquell mateix any acompanyat al piano per Pierre Rode. L'obra és contemporània de les *Simfonies núm. 7 i 8* i, malgrat el que seria raonable en l'evolució estilística d'aquest gènere, la bellesa i calma que mostra aquesta obra bellíssima ens evidencia un retorn a les formes antigues.

Mercedes Conde Pons, directora de la «Revista Musical Catalana»

DIJOUS, 2 DE FEBRER DE 2017 – 20.30 h
Palau Cambra — Sala de Concerts

Trio Ludwig

Abel Tomàs, violí
Arnau Tomàs, violoncel
Hyo-Sun Lim, piano

L. van Beethoven: *Trios per a piano (I)*
Trio per a piano en Mi bemoll major, op. 1 núm. 1
Trio per a piano en Do menor, op. 1 núm. 3
Trio per a piano en Mi bemoll major, op. 70 núm. 2

Preu: 20 euros

